

Arrest

nr. 240 039 van 25 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Nicaraguaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit León.

Sinds 2014 werkte u voor de Nicaraguaanse politie. Sinds januari 2016 maakte u deel uit van de elite-eenheid TAPIR (Tácticas y Armas Policiales de Intervención y Rescate of Politieële Tactieken en Wapens van Interventie en Redding). U werkte als lijfwacht van de president.

Op 20 april 2018, toen massale protesten waren uitgebroken, werd u uitzonderlijk opgeroepen voor het uitvoeren van een missie om drie collega's die bijna zonder munitie waren gevallen en omsingeld waren te redden uit hun benarde positie. Hierbij werd u geraakt door een kogel in uw rug. Dankzij het kogelvrij vest dat u droeg, liep u slechts inwendige verwondingen op. U hoestte drie dagen bloed. U stond in nauw contact met uw nicht, E.M.P.G. (O.V. X), die sinds september 2012 in België woont. Jullie praatten over uw gezondheidstoestand. Uw nicht wilde dat u naar België zou komen omdat ze zich zorgen maakte dat om u en schrik had dat er u nog dingen zouden overkomen. Na het incident van 20 april 2018 keerde u terug naar uw functie als lijfwacht van de president. Omwille van de situatie in het land en het hoge risico dat een aanslag zou gepleegd worden op de president was het voor u en uw collega's verboden contact te hebben met familieleden. Uw telefoon werd echter afgeluisterd door de geheime dienst, die zo ontdekte dat u toch contact had met uw nicht. U werd er aanvankelijk van beschuldigd geheime informatie doorgespeeld te hebben aan uw nicht. Tegen uw nicht werden represailles genomen. Uw overste zei u later dat hij wist dat u in werkelijkheid geen informatie had doorgespeeld omdat hij dat gezien had in uw gesprekken met haar. Op 19 juli, de dag waarop het Sandinistisch Front de revolutie herdenkt en een presidentiële optocht wordt georganiseerd langs een parcours van 30 km moest u als straf 30 km langs de wagen van de president lopen zonder afgelost te worden. U werd gestraft omdat u door het contact dat u onderhield met uw nicht de regels overtreden had en het imago van de speciale eenheden in de ogen van de geheime dienst bezoedeld had.

In juni 2018, op de dag dat u thuiskwam nadat u drie maanden onafgebroken had gewerkt, stopte een medewerker van de inlichtingendienst op een motor voor uw huis. Hij waarschuwde u dat een rechtse politica van de oppositie, P.T., een groep aan het verzamelen was om u gevangen te nemen en u te vermoorden. De rechtse beweging financierde groepen waaraan ze de opdracht gaven om politieagenten gevangen te nemen om ze te vermoorden. Hun doel is om alle politiemensen in de sector waar u woonde uit te roeien. Aan de hand van een gepubliceerde foto van uzelf in uniform heeft men u kunnen identificeren. U verliet uw huis en verbleef enkel nog op uw werk en liet tevens uw ouders, oma en jongere zus verhuizen omdat zij gevaar liepen doordat ze in verband konden gebracht worden met u.

In september 2018 diende u uw ontslag in bij de personeelsdienst omwille van gewetensbezwaren. U gaf uw gezondheidsproblemen en familiale problemen aan als de reden voor uw ontslag. De personeelsdienst vroeg u of u zeker was van uw beslissing en u gaf aan dat u ongeacht of uw ontslag zou goedgekeurd worden u niet langer wilde werken voor de politie. U deed uw opzegtermijn van 15 dagen. Op 23 september, uw laatste werkdag bij de politie, diende u uw uitrusting in. Nadat u uw ontslag indiende moest de politie beslissen of zij uw ontslag aanvaardden en of uw ontslag eervol dan wel oneervol zou zijn. Na uw laatste werkdag bij de politie trok u in bij een neef van u in de stad León en wachtte u uw voorziene vertrek af. U werd regelmatig gecontacteerd door de politie met de boodschap dat u moest terugkeren in uw functie waarop u antwoordde dat u niet kon terugkeren. De politie kwam regelmatig bij u thuis om u te zoeken. Uw voormalige werkgever wilt dat u terugkeert in uw functie omdat men schrik heeft dat u confidentiële informatie over de president zou delen. Ook de mensen die u willen vermoorden kwamen regelmatig bij u thuis om te kijken of u er was. Mensen probeerden in te breken in uw woning.

Op 25 december 2018 verliet u Nicaragua legaal met het vliegtuig. Via Mexico en Nederland landde u op 26 december 2018 in België. Op 23 januari 2019 verzocht u de Belgische autoriteiten om internationale bescherming.

Bij terugkeer naar Nicaragua vreest u vermoord te zullen worden door de bevolking of door opposanten omwille van uw tewerkstelling bij de Speciale Eenheden. U vreest daarnaast gedwongen te zullen worden opnieuw in dienst te treden bij de Speciale Eenheden. U wilt niet opnieuw in dienst treden bij de Speciale Eenheden omwille van uw gezondheidsproblemen en omdat u vreest bevelen te zullen moeten uitvoeren die u niet wenst uit te voeren zoals het gewelddadig ingrijpen tegen burgers tijdens vreedzame betogingen en omdat u vreest vermoord te zullen worden door de Nicaraguaanse autoriteiten op een zogenaamde spookmissie als represaille omdat u over confidentiële informatie over de president beschikt. Tevens vreest u veroordeeld te zullen worden voor de mensenrechtenschendingen waarvan de TAPIR-afdeling van de Speciale Eenheden beschuldigd wordt door mensenrechtenorganisaties.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele paspoort (uitgegeven d.d. 19.05.2018) en loonfiches van juli, augustus en oktober 2018 neer alsook kopieën van uw diploma van uw commando-opleiding (uitgereikt d.d. 21.12.2016), van een foto met uw collega's, van een foto van u genomen in september 2018 tijdens een ceremonie ter ere van de politieagenten die een

hogere rang toegekend werden, van een foto van u terwijl u aan het werk was als lijfwacht van de president, van twee vermoorde politieagenten en van uw ontslagbrief.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Hoewel uw profiel als politieagent en lijfwacht van de president niet in twijfel wordt getrokken, moet worden opgemerkt dat het profiel van politieagent en lijfwacht van de president op zich niet volstaat om als vluchteling erkend te worden. Het CGVS moet elk verzoek om internationale bescherming immers op individuele basis onderzoeken en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, waarbij een verzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw beroep als politieagent en lijfwacht van de president verbonden incidenten aangehaald.

Zo kan er geen geloof gehecht worden aan uw vrees vermoord te zullen worden door de bevolking of P.T. omwille van uw tewerkstelling als lijfwacht van de Nicaraguaanse president.

Zo dient vastgesteld te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de waarschuwing die u ontving over de plannen van P.T. en de haren om u te vermoorden. In uw antwoorden op de vragenlijst van het CGVS verklaarde u dat u gewaarschuwd werd door een chef toen u na drie maanden op het werk naar huis wilde terugkeren. Deze chef zou u gezegd hebben dat u beter niet naar huis terugkeerde (vragenlijst CGVS, d.d. 26.03.2019, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat u door een undercover inlichtingenofficier op een motor aan uw huis werd gewaarschuwd (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS E.M.H.C. 2, d.d. 11.06.2019, p. 4-5, 7). Verder dient vastgesteld te worden dat u en uw nicht, E.M.P.G. (O.V. 8.728.416), tegenstrijdige verklaringen afleggen over wanneer uw familie verhuisd is. Zo verklaart uw nicht dat uw familie verhuisd is nadat u Nicaragua verlaten had (notities van het persoonlijk onderhoud E.M.P.G., d.d. 08.04.2019, p. 15), i.e. op 25 december 2018 (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS E.M.H.C. 1, d.d. 13.05.2019, p. 11), terwijl u verklaart dat u uw familie deed verhuizen toen u de waarschuwing kreeg dat P.T. van plan was u te vermoorden in juni 2018 (CGVS E.M.H.C. 2, p. 6). Naast deze waarschuwing door een chef dan wel een undercover inlichtingenofficier bij u thuis dan wel voordat u naar huis zou gaan, maakte u geen andere gebeurtenissen mee in verband met P.T. en heeft u geen andere concrete aanwijzingen dat P.T. of iemand anders u zou vermoorden (CGVS E.M.H.C. 2, p. 4-7). Dat u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS geen concrete elementen of aanwijzingen aanhaalt dat iemand erop uit is u te vermoorden naast de waarschuwing van de inlichtingenofficier, is tevens inconsistent met uw verklaring tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat personen aan de rechterzijde van het politieke spectrum een foto van u die genomen werd tijdens een ceremonie op 12 september 2018 (zie administratief dossier) en door de Nicaraguaanse politie op hun Facebookpagina gepubliceerd werd, gebruikt zouden hebben om u met de dood te bedreigen en u te zoeken (CGVS E.M.H.C. 1, p. 9; stukken 5 en 6). Verder dient vastgesteld te worden dat u bijzonder slecht geïnformeerd bent over deze P.T., door wie u vreest vermoord te zullen worden en van wie u vreest dat zij tevens uw familie zou vermoorden indien zij u niet te pakken krijgt (CGVS E.M.H.C. 2, p. 10-11). Zo weet u niet of P.T. nog steeds vrij rondloopt. Het enige dat u over haar weet is dat zij op een tiental kilometer van uw woning woonde. U kunt niet met zekerheid stellen of deze inlichtingenofficier zijn informatie doorspeelde aan de politie. U veronderstelt dat hij zijn informatie doorgaf aan zijn oversten.

U verklaart niet geprobeerd te hebben om via uw oversten meer informatie over haar te verkrijgen omdat uw oversten zich niet interesseerden in beschermingsmaatregelen voor u of voor uw familie. U verklaart in dit verband dat u gewoon moest verder werken en vergeten wat er gebeurd was, dat u geen wapen kreeg om u mee te kunnen verdedigen wanneer u vrij had en dat uw oversten u zeiden dat ze de veiligheid van uw familie niet konden garanderen, dat u niet de enige politieagent was die bedreigd werd en dat u bereid moest zijn om te sterven (CGVS E.M.H.C. 2, p. 6-8). Het is allerminst plausibel dat de Nicaraguaanse autoriteiten, wanneer zij via hun inlichtingendiensten over objectieve informatie zouden beschikken waaruit blijkt dat opposanten de moord op een elite-politieagent en lijfwacht van de president beramen, zij deze opposanten zonder meer hun gang zouden laten gaan. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat opposanten voor minder zware beschuldigingen opgepakt worden. Uw verklaring, dat manifestanten in de steden opgepakt worden maar dat de politie veel minder zichtbaar is op het platteland (CGVS E.M.H.C. 2, p. 9) kan in dit verband niet overtuigen. Dat u geen wapen mee naar huis kreeg wanneer u vrij had en dat uw bazen u zeiden dat ze de veiligheid van uw familieleden niet konden garanderen, toont bovendien niet aan dat de Nicaraguaanse autoriteiten geen andere stappen ondernamen tegen P.T. en haar handlangers. Dat u zelfs niet probeerde te weten te komen of zij nog vrij rondloopt, ondermijnt de ernst van uw vrees voor haar ten zeerste. Tot slot dient vastgesteld te worden dat de door u aangehaalde motivatie voor P.T. om u te vermoorden erin bestond alle politieagenten in uw regio uit te roeien (CGVS E.M.H.C. 1, p. 12). Daar u in september 2018 uw functie neerlegde (CGVS E.M.H.C. 1, p. 5), dient vastgesteld te worden dat de beweegreden om u te viseren hoegenaamd niet meer bestaat. Uw verklaringen dat ook ex-politieagenten gevisieerd worden door de bevolking en dat vele ex-politieagenten gedood zijn (CGVS E.M.H.C. 2, p. 10), staaft u geenszins en strookt niet met uw latere verklaring dat ontvoeringen van (familieleden van) politieagenten altijd als doel hadden om de politieagent de regering te laten chanteren. Uw verklaring dat politieagenten in Nicaragua gevaar lopen wanneer ze over straat lopen (CGVS E.M.H.C. 1, p. 10), staaft u dan weer enkel aan de hand van voorbeelden van politieagenten die tijdens hun dienst om het leven kwamen. U haalt aan dat een collega van u, H.M., tijdens een protestactie gedood werd (CGVS E.M.H.C. 1, p. 10). Volgens het persbericht van de Nicaraguaanse politie werd H.M. vermoord door orde verstorende vandalen toen de Speciale Eenheden de orde probeerden te herstellen en wegblokkades uit de weg ruimden (zie administratief dossier). Ook de man op het door u neergelegde stuk 8 was in functie op het ogenblik dat hij gedood werd zoals u afleidt uit het uniform dat hij droeg (CGVS E.M.H.C. 1, p. 10; zie stuk 8). Dat de man in het door u neergelegde stuk 9 een politieagent is die gevangengenomen en verbrand werd toen hij naar huis ging (CGVS E.M.H.C. 1, p. 10), stemt niet overeen met de informatie die de Nicaraguaanse politie zelf verspreidde, met name dat F.R.A.P. en A.F., vermoord en in brand gestoken werden door misdadigers toen gemeentewerkers samen met de nationale politie en bewoners schoonmaakwerken uitvoerden en obstakels en barricades uit de weg aan het ruimen waren. Uit een artikel over het gerechtelijk proces tegen de daders blijkt dat F.R.A.P. en A.F. gemeentewerkers waren die op dat moment de door de demonstranten afgezette straten aan het schoonmaken waren (zie administratief dossier). Dat er zekere risico's verbonden zijn aan de uitoefening van de job van politieagent is inherent aan de functie en toont geenszins een persoonlijke vrees voor vervolging of risico op ernstige schade aan. Evenmin toont het incident met F.R.A.P. en A.F. aan dat u bij terugkeer naar Nicaragua vervolgd zou worden omwille van uw voormalige tewerkstelling. Overigens dient vastgesteld te worden dat de Nicaraguaanse politie zelf geenszins blijk geeft te vrezen dat haar werknemers vervolgd zouden kunnen worden. Zo publiceert de Nicaraguaanse politie zelf duidelijk herkenbare foto's van agenten van de Speciale Eenheden inclusief naam en functie op haar eigen website en op haar Facebookpagina (stukken 5 en 6; zie administratief dossier).

*Evenmin kan uit uw **gedrag** afgeleid worden dat u vreesde gevisieerd te worden door de bevolking in het algemeen en door P.T. in het bijzonder. Zo dient vastgesteld te worden dat u op uw Facebookprofiel 'J.M.H.C.' menig duidelijk herkenbare profielfoto's van uzelf publiceerde gedurende de hele periode vanaf het uitbreken van de massale protesten in Nicaragua op 18 april 2018 tot aan uw vertrek uit Nicaragua op 25 december 2018 (zie administratief dossier). U veranderde uw eerste voornaam weliswaar van E.M.H.C. naar J. op Facebook (CGVS E.M.H.C. 1, p. 4), doch paste u uw tweede voornaam of uw twee familienamen niet aan. Daarnaast staat uw volledige naam nog steeds in de url van uw Facebookprofiel (zie administratief dossier). Dat u zelf herkenbare foto's van uzelf publiceert onder uw eigen naam en daarnaast ook aangaf dat u in León woonde is allerminst verenigbaar met uw vrees geïdentificeerd geweest te zijn als lijfwacht van de president aan de hand van foto's van u in functie die gepubliceerd geweest zijn op het internet (CGVS E.M.H.C. 1, p. 10, 12).*

Evenmin kan er geloof gehecht worden aan uw vrees gedwongen te zullen worden opnieuw in dienst te treden bij de Speciale Eenheden en uw vrees vermoord te zullen worden door de

Nicaraguaanse autoriteiten op een zogenaamde spookmissie als represaille omdat u over confidentiële informatie over de president beschikt.

Er dient immers vastgesteld te worden dat er ernstige vraagtekens geplaatst moeten worden bij de schets die u maakt van het einde van uw loopbaan bij de politie. Hoewel u uw laatste werkdag bij de politie op 23 september 2018 plaatst, verklaart u niet tijdens haar persoonlijk onderhoud tot viermaal toe dat u tot november 2018 bij de Nicaraguaanse politie werkte (CGVS E.M.P.G., p. 7, 11, 13-14). Tevens legt u drie loonbriefjes neer, van de maanden juli, augustus en oktober (stuk 3). Uw verklaring dat het loonbriefje van oktober in feite de maand september betreft omdat u met een maand vertraging werd uitbetaald (CGVS E.M.H.C. 1, p. 16) kan niet weerhouden worden gezien er letterlijk op het loonbriefje in kwestie staat dat het de periode oktober betreft. Bovendien dient vastgesteld te worden dat u volgens het loonbriefje 'oktober', dat volgens uw verklaringen de maand september betreft, evenveel verdiende in de maand september als in de andere twee maanden, en dit terwijl u geen volledige maand, maar slechts tot 23 september 2018, gewerkt zou hebben.

Uw verklaringen over of de politie al dan niet uw ontslag aanvaardde zijn allerm minst consistent. Zo verklaarde u in uw antwoorden op de vragenlijst van het CGVS dat uw ontslag u geweigerd werd door de politie (vragenlijst CGVS E.M.H.C., vraag 5). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat de personeelsdienst u zei uw opzegtermijn van 15 dagen te respecteren en dat men u dan zou laten weten of uw ontslag al dan niet aanvaard werd en of het desgevallend een eervol dan wel oneervol ontslag zou zijn. Hoewel een dergelijke procedure volgens uw verklaring normaliter een drie- à viertal maanden in beslag neemt, weet u tot op de dag van vandaag niet wat de politie beslist heeft over uw ontslag. Hoewel u constant werd opgebeld door de politie met de vraag terug te keren in uw functie, informeerde u zich niet naar de uitkomst van uw ontslagprocedure 'omdat u wist dat u moest wachten tot zij u informeerden'. Enkele tellen later verklaart u dat de politie aan het wachten was op uw beslissing of u definitief niet zou terugkeren in uw functie. Nochtans had u bij het indienen van uw ontslag gezondheidsredenen en familiale redenen opgegeven en duidelijk aangegeven dat u niet zou terugkeren in uw functie ongeacht de beslissing van de politie uw ontslag al dan niet te aanvaarden. Ook tijdens de vele telefoontjes zou u aangegeven hebben niet te kunnen terugkeren in uw functie (CGVS E.M.H.C. 1, p. 17). Uw nicht geeft dan weer een andere versie van de feiten: zij verklaart dat u dankzij een liefje dat u had binnen de personeelsdienst een stempel verkreeg ter bevestiging dat u ontslag nam omwille van uw gezondheidsproblemen, dat uw overste akkoord gegaan zou zijn met uw ontslag met de waarschuwing dat u in het oog gehouden zou worden om na te gaan of u zich aansloot bij de anti-regeringsprotesten (CGVS E.M.P.G., p. 13-14). Niet alleen legt u inconsequente verklaringen af over of uw ontslag u geweigerd werd dan wel in procedure is, tevens geeft u blijk van een manifest gebrek aan interesse in de uitkomst van uw ontslagprocedure. Zo verklaart u dat u zich niet informeerde hiernaar omdat u reeds van plan was het land te verlaten en niet terug te keren (CGVS E.M.H.C. 1, p. 18), hetgeen niet strookt met uw vrees die u net koppelt aan het verlaten van de politie. Uw verklaring dat u uw personeelsdienst niet zelf kunt contacteren omdat u niet over contactgegevens van hen beschikt (CGVS E.M.H.C. 1, p. 18), is gezien u zes jaar voor de Nicaraguaanse politie gewerkt heeft en bovendien een ontslagprocedure hebt lopen dan weer weinig ernstig. Gevraagd hoe het komt dat u niet over hun gegevens beschikt, stelt u dat u zelf besliste met niemand van de politie nog contact te hebben, dat de uitkomst van de procedure u niet interesseert gezien u hier bent en dat het zou kunnen dat de uitkomst slecht is gezien politieagenten die willen dat u terugkomt werken langskomen bij u thuis om te kijken of u er bent (CGVS E.M.H.C. 1, p. 18). Uit het feit dat politieagenten bij u thuis zouden langskomen om te kijken of u er bent, kan echter geenszins geconcludeerd worden dat zij u willen vermoorden of zouden dwingen terug aan de slag te gaan. Tevens dient vastgesteld te worden dat u en uw nicht tegenstrijdige verklaringen afleggen over deze bezoeken van de politie aan uw huis. Zo verklaart uw nicht dat u haar verteld zou hebben dat de politie in de weken tussen uw ontslag en uw vertrek uit Nicaragua u overal volgde waar u ook naartoe ging en aan uw huis stond en dat u thuis bleef (CGVS E.M.P.G., p. 14), terwijl u dan weer verklaarde sinds uw ontslag ingetrokken te zijn bij uw neef en in die periode geen problemen gekend te hebben (CGVS E.M.H.C. 2, p. 12) en dat de politie voor het eerst naar uw huis is gekomen toen uw vader u de audioboodschap gestuurd had, i.e. op 25 februari 2019 (CGVS E.M.H.C. 1, p. 19-20).

Met betrekking tot uw vrees gedwongen te zullen worden opnieuw voor de politie te moeten werken en bevelen te zullen moeten uitvoeren waartegen u gekant bent, dient vastgesteld te worden dat het allerm minst plausibel is dat de Nicaraguaanse autoriteiten en in het bijzonder de Speciale Eenheden beroep zouden doen op ongemotiveerde personen om bv. de president te bewaken. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de personeelsdienst u uitlegde dat u een opzegtermijn had van 15 dagen, dat de personeelsdienst u vroeg of u zeker was van uw beslissing, dat u probleemloos uw uitrusting indienende

zoals voorzien na uw opzegtermijn, en dat u na uw laatste werkdag geregeld opgebeld werd met de vraag terug te keren (CGVS E.M.H.C. 1, p. 15-18) geenszins dat de Nicaraguaanse autoriteiten u dwongen terug te keren naar uw functie. Bijgevolg dient geconcludeerd te worden dat uw vrees op een spookmissie gestuurd te zullen worden waarbij u uit de weg geruimd zou worden (CGVS E.M.H.C. 1, p. 14) louter hypothetisch is. Overigens is het frappant dat deze vrees u er niet van weerhield uw opzegtermijn van 15 dagen te honoreren. Ook uw vrees voor represailles vanuit de politie omdat u over confidentiële informatie beschikt (CGVS E.M.H.C. 1, p. 14-15), fundeert u niet. U haalt immers geen concrete elementen aan die hierop wijzen. Hoewel u aanvankelijk verklaarde dat u gestraft werd door uw oversten op 19 juli omdat u ervan verdacht werd informatie over de situatie in Nicaragua doorgegeven te hebben aan uw nicht (CGVS E.M.H.C. 1, p. 14), stelt u deze verklaringen tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij door te stellen dat uw baas u verteld had dat hij wist dat u niets slechts had gedaan en geen informatie had doorgespeeld en dat u enkel gestraft werd omdat u het verbod op contact met familieleden met de voeten getreden had en dit uw eenheid een slecht imago bezorgde in de ogen van de inlichtingendiensten (CGVS E.M.H.C. 2, p. 17-18). Bovendien bewaakte u de president en moest u verplicht deelnemen aan de ceremonie waarin u een hogere rang toegekend kreeg tijdens uw opzegperiode van 15 dagen (CGVS E.M.H.C. 1, p. 16) hetgeen erop wijst dat de Nicaraguaanse autoriteiten u wel degelijk vertrouwden ondanks het feit dat u uw ontslag had ingediend. Hoewel u verklaart dat deze ceremonie zo'n tien à 15 dagen voordat u uw ontslag indiende plaatsvond (CGVS E.M.H.C. 2, p. 4), dient vastgesteld te worden dat volgens de berichtgeving van de Nicaraguaanse politie deze ceremonie plaatsvond op 12 september 2018 (zie administratief dossier), m.a.w. tijdens uw opzegtermijn van 15 dagen die eindigde op 23 september. Overigens blijkt nergens uit uw verklaringen dat u zich kritisch heeft uitgelaten ten opzichte van de Nicaraguaanse autoriteiten. U gaf niet uw gewetensbezwaren maar gezondheids- en familiale redenen op als reden voor uw ontslag (zie stuk 10) en wachtte tot de situatie in Nicaragua enigszins gekalmeerd was om uw ontslag in te dienen opdat u niet van verraad beschuldigd zou worden (CGVS E.M.H.C. 2, p. 17). Evenmin heeft u ooit geweigerd bevelen uit te voeren (CGVS E.M.H.C. 1, p. 19). Tot slot verliet u het land probleemloos met uw eigen paspoort (CGVS E.M.H.C. 1, p. 11), hetgeen er allerminst op wijst dat de Nicaraguaanse autoriteiten vreesden dat u confidentiële informatie zou verspreiden.

Met betrekking tot uw vrees onterecht veroordeeld te worden voor de mensenrechtenschendingen waarvan de TAPIR-afdeling van de Speciale Eenheden door mensenrechtenorganisaties beschuldigd worden (CGVS E.M.H.C. 1, p. 14-15), dient vastgesteld te worden dat uw vrees louter hypothetisch is. Vooralsnog zit het regime van Daniel Ortega nog stevig in het zadel en zijn er geen elementen die wijzen op het op handen zijn van een dergelijk proces. De regering stemde op 8 juni 2019 bovendien een amnestiewet die amnestie verleent aan alle betrokkenen in de gebeurtenissen van het voorbije jaar, zowel aan regerings- als oppositiezijde (zie administratief dossier). Zelfs indien de daders van mensenrechtenschendingen binnen de politie en paramilitairen voor het gerecht gebracht zouden worden en veroordeeld zouden worden, kan niet ingezien worden waarom men instellingen in zijn geheel zou veroordelen in plaats van de individuen die de mensenrechtenschendingen effectief begaan hebben. Dat u onterecht veroordeeld zou kunnen worden voor mensenrechtenschendingen die u niet begaan heeft, is dan ook een loutere hypothese die niet ondersteund wordt door de objectieve landeninformatie waarover het CGVS beschikt.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw paspoort, uw loonfiches, uw diploma van uw commando-opleiding, de foto van uzelf met uw collega's, de foto van u tijdens de ceremonie ter ere van de politieagenten die een hogere rang toegekend werden, de foto van u terwijl u aan het werk was als lijfwacht van de president en uw ontslagbrief ondersteunen uw verklaringen omtrent uw identiteit, nationaliteit en profiel van politieagent van de TAPIR-afdeling, dewelke in deze beslissing niet in vraag gesteld worden. Uw loonfiches werden in deze beslissing reeds besproken met betrekking tot het einde van uw loopbaan. Uw ontslagbrief kan de vraagtekens die bestaan over het einde van uw loopbaan niet ophelderen gezien deze ongedateerd is. De foto's van vermoorde politieagenten werden reeds besproken in de beslissing.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Nicaragua van december 2018**, beschikbaar

op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/country_of_origin_report_nicaragua_20181220.pdf blijkt dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt. Er worden op grote schaal mensenrechtenschendingen gepleegd door de overheid. Het geweld in Nicaragua is wijdverspreid en wordt gepleegd door de politiediensten en paramilitaire groeperingen. Repressie, het gewelddadig neerslaan van protesten en verwijderen van wegblokkades evenals arbitraire arrestaties zijn veelvoorkomende fenomenen in Nicaragua. Hierbij worden burgers met een welbepaald profiel gevisieerd. Dit type geweld is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet doch houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien kadert dit geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Hoewel de situatie in Nicaragua zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Nicaragua sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Nicaragua een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 9 januari 2020 een schending aan van “de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève”, “artikelen 48/3, 48/4 en volgenden van de wet van 15 december 1980”, “de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980”, “artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM)”, “het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)”, “beoordelingsfout”.

Verzoeker vat aan met een samenvatting van de weigeringsredenen van de bestreden beslissing. Hij citeert “artikel 48/3, §2, eerste lid van de wet van 15.12.1980” en artikel 3 van het EVRM. Voorts geeft hij een theoretische uiteenzetting van het “wettelijk kader omtrent de bewijslast”.

Verzoeker benadrukt dat zijn profiel niet wordt betwist en wijst erop dat talrijke landeninformatie aantoonde dat politieagenten een verhoogd risico lopen in Nicaragua. Hij verwijst naar een “perscommuniqué van de UN human rights office (stuk 3) van 29 augustus 2018” dat melding maakt van de dood van 22 politieagenten; naar “een rapport van de GIEI (Grupo interdisciplinario de Expertos Independientes) met de titel Informe sobre los hechos de violencia ocurridos entre el 18 de ab til j el 30 de mayo de 2018 uitgegeven in december 2018 (stuk 4)” dat de dood van H.M., J.F.A.C. en D.J.M.V. vermeldt; naar de COI Focus van december 2018; naar “een rapport van de CIDH (Comision Interamericano de Derechos Humanos), Migration Forzada de personas nicaragienses a Costa Rica, van 8 september 2019 (stuk 5)”; naar “een artikel van Al Jazira, Dissident police in Nicaragua: ‘Prisoner or dead man’ van 4 september 2018 (stuk 6)” dat bericht over een politieman die zich kritisch uitliet ten aanzien van de autoriteiten en in verdachte omstandigheden dood werd gevonden en dat wijst op het

risico voor politieagenten die ontslag vragen; naar *“Amnesty International, Instilling Terror: From lethal Force to Persecution in Nicaragua, p. 21, stuk 7”*.

Verzoeker betoogt dat uit gezaghebbende bronnen (Amnesty Internatioal, CIDH) blijkt dat *“het louter ontslag vragen op zich een persoonlijk en aannemelijk risico op vervolging inhoudt”*. Hij benadrukt dat, hoewel verweerder twijfelt met betrekking tot de omstandigheden en het moment van zijn ontslag, aan het bestaan van zijn ontslag niet getwijfeld wordt. Hij besluit dat het profiel van politiemans die ontslag vroeg aannemelijk is en dat de aangehaalde informatie aantoont dat *“dit een risico op vervolging inhoudt, risico die dus, ongeacht de twijfels van verwerende partij rond de omstandigheden van het ontslag van verzoekende partij, aannemelijk is”*.

Verder stelt verzoeker dat hij omwille van veiligheidsredenen niet officieel zijn gewetensbezwaren kon inroepen om zijn ontslag te vragen, nu uit de toegevoegde informatie en zijn verklaringen blijkt dat dit in de Nicaraguaanse context met zekerheid effectieve vervolgingen zou veroorzaken (notities verzoeker 1, p. 14-15). Hij wijst erop zijn bezwaren doorheen zijn verklaringen te hebben toegelicht.

Verzoeker stelt des te meer vervolgingen te vrezen om deze redenen *“aangezien hij in het verleden al gestraft werd omwille van het niet naleven van de regels”*. Hij wijst erop dat, hoewel zijn baas hem inlichtte dat hij wist dat verzoeker geen gevoelige informatie had doorgestuurd, dit wel een zwart punt blijft in verzoekers persoonlijk dossier waardoor hij al in de vizier is gekomen en nader onderzocht zal worden. Samengenomen met het indienen van zijn ontslag enkele maanden later en de systematische vraag van zijn hiërarchie dat hij opnieuw zijn functie zou opnemen en goed nadenken over zijn beslissing stelt verzoeker te vrezen dat hij als opposant beschouwd zal zijn in geval van terugkeer. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat *“de promotie die hij kreeg toegekend was in juli 2018 en de ceremonie pas plaatsvond in september 2018”* en dat helemaal niet onwaarschijnlijk is dat *“de beslissingen tot promotie weken en maanden voor de ceremonie genomen worden”*. Verzoeker meent dat hij kan worden gevolgd wanneer *“hij zegt dat hij deze promotie niet kon weigeren en aanwezig moest zijn op die dag”* en haalt aan dat uit de door verwerende partij bijgevoegde informatie blijkt dat er 458 leden van de politie tijdens die ceremonie hun promotie gekregen hebben.

Wat betreft de omstandigheden en het tijdstip van zijn ontslag, volhardt verzoeker in zijn verklaringen over zijn laatste werkdag. Hij stelt dat zijn nicht in België woont sinds jaren en dat zij zich moet hebben vergist. De loonbrieven zijn volgens verzoeker ook geen voldoende aanwijzing om te besluiten aan de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas omtrent de tijdstip en de omstandigheden van zijn ontslag. Hij meent dat niet is uit te sluiten dat *“deze soms onnauwkeurig opgesteld worden en dat iemand na het indienen van zijn ontslag nog een tijd betaald wordt”*. Verzoeker bevestigt dat *“hij hulp heeft gekregen van een vriendin om de gepaste stempel op zijn ontslagkaart te krijgen”* en dat dit juist was om problemen te vermijden bij het verlaten van het land. Over de bezoeken van de politie bij verzoekers huis herhaalt verzoeker te herhalen dat hij verhuisd was, dat *“hij geen bezoeken kreeg voor dat hij het land verliet”* en dat hij zijn vader gevraagd heeft niet meer naar het huis te gaan ten gevolge van deze informatie, als voorzorgmaatregel (zie CGVS 1, p. 20).

Verzoeker betoogt dat verweerder niet ernstig kan worden gevolgd *“wanneer zij stelt dat zij van verzoeker verwacht dat hij contact zou opnemen met de personeelsdienst van de politie om te weten te komen of zijn ontslag al dan niet aanvaard wordt”*. Verzoeker wijst erop dat algemeen wordt afgeraden aan asielzoekers om contact op te nemen met de autoriteiten ten aanzien van wie zij een vrees hebben.

Daarnaast blijkt volgens verzoeker uit de bijgevoegde informatie dat *“het zou volstaan dat er een vermoeden bestaat dat een politieagent ontslag indiende om politieke redenen om het risico te lopen vervolgd te worden, en dat er ook effectieve vervolgingen plaatsvonden”*. Verzoeker wijst er nog op dat los van de eventuele twijfels rond de precieze omstandigheden van het ontslag van verzoeker er geen twijfel is dat *“verzoeker ontslag indiende, dat hij zijn ontslag indiende om gewetensbezwaren (en andere niet conventie gerelateerde redenen) en al in de vizier stond van zijn oversten omwille van het niet naleven van bepaalde confidentialiteitsredenen”*. Verzoeker benadrukt een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn al dan niet toegeschreven politieke opinie te hebben.

Verzoeker volhardt in zijn andere asielmotieven.

In het verzoekschrift wordt gevraagd *“de beslissing van het CGVS te hervormen en aan verzoeker de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen; in ondergeschikte orde de beslissing van het CGVS te hervormen en aan verzoeker het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen; in uiterst*

ondergeschikte orde, zijn dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde zijn dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen".

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

“3. *UN News Service, UN rights office calls for action to end 'repression and retaliation in crisis-torn Nicaragua, 29 August 2018, available at: <https://www.refworld.org/docid/5bc4953f6.html>*

4. *GIEI (Grupo interdisciplinario de Expertos Independientes), Informe sobre los hechos de violencia ocurridos entre el 18 de abril y el 30 de mayo de 2018, december 2018 (fragmenten)*

5. *Comision Interamericano de Derechos Humanos, Migration Forpada de personas nicaraguenses a Costa Rica, 8 september 2019 (fragmenten)*

6. *Al Jazira, Dissident police in Nicaragua: 'Prisoner or dead man' van 4 september 2018*

7. *Amnesty International, Instilling Terror: From lethal Force to Persecution in Nicaragua, 2018*".

Bij aanvullende nota van 15 juli 2020 verwijst verweerder naar de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 9 januari 2020 en de COI Focus “*El Salvador: Situation Sécuritétaire van 15 juli 2019*”.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus in de eerste plaats de nodige inspanningen doen om zijn verzoek toe te lichten en te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

Het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De Raad steunt bij het onderzoek op de landeninformatie aangebracht door de partijen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Voorop kan worden vastgesteld dat waar verwerende partij bij aanvullende nota van 15 juli 2020 landeninformatie over El Salvador toevoegt (de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020 en de COI Focus "*El Salvador: Situation Sécuritaire*" van 15 juli 2019), deze niet nuttig is nu verzoeker afkomstig is uit Nicaragua.

2.4.2. Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming legt verzoeker zijn originele paspoort, uitgereikt op 19 mei 2018, neer. Verzoeker toont hiermee zijn identiteit en nationaliteit genoegzaam aan. Deze werden ook niet betwist. Verder legt verzoeker loonfiches van juli, augustus en oktober 2018 neer, alsook fotokopieën van zijn diploma van zijn commando-opleiding, van een foto met zijn collega's, van een foto van verzoeker in september 2018 tijdens een ceremonie ter ere van de politieagenten die gepromoveerd werden, van een foto van verzoeker terwijl hij aan het werk was als lijfwacht van de president, van twee vermoorde politieagenten en van zijn ontslagbrief.

Deze documenten bevestigen verzoekers loopbaan als politieagent van de TAPIR-afdeling en zijn tewerkstelling als lijfwacht van de president. Ook deze elementen worden niet betwist.

Einde van verzoekers loopbaan

Verzoeker is vrijwillig toegetreten tot de Nicaraguaanse politie in 2014 waarvoor hij zich in het bijzonder heeft ingezet. In 2016 werd hij toegelaten tot de elite-eenheid TAPIR (Tácticas y Armas Policiales de Intervención y Rescate of Politie Tactieken en Wapens van Interventie en Redding). Verzoeker heeft zich aldus van bij de aanvang een bewuste keuze gemaakt. Hij verklaart als volgt te behoren *“tot een speciale eenheid genaamd Fuerzas Especiales. Die eenheid is eigenlijk meer militair dan dat ze politie is. Ik heb een cursus gevolgd voor een bepaalde eenheid die ingezet wordt bij bijvoorbeeld ontvoeringen, bij drugshandel maar die ook gebruikt worden als scherpschutters bij betogingen ofwel die de president moesten bewaken.”* (vragenlijst CGVS, vraag 3.5).

“Vertel mij over uw werkzaamheden tijdens dat jaar dat u in de stedelijke zone werkte”.

“Ten eerste, de subeenheid waar ik deel van uitmaakte heette TAPIR (Tácticas Armas Policiales de Intervencion y Rescate): tactiek, politie bewapening, interventies en redding). Het eerste jaar maakte ik deel uit van die subeenheid, daar hadden die operaties meer te maken met buitengewone missies, buitengewone missies die te maken hadden met strijd tegen drugs, gewapende bendes en andere werkzaamheden die afhankelijk waren van het soort missie. Daarna hebben ze me overgeplaatst naar de presidentiële bewakingsgarde. Hier heb ik het bewijs van wat mijn titel was bij het afronden van de school van de speciale gardes (legt stuk 2 neer)”.

“Wat was uw graad?”

“Officiële majeur was mijn laatste rang”.

“Vertel me over de buitengewone missies waaraan u heeft deelgenomen”.

“De meerderheid van de missies waren altijd met de drugstrafiek en de gewapende bendes in de rurale zones van mijn land. Er waren ook wat missies op zee die te maken hadden met de drugsstrijd en de laatste werkzaamheden waren met het begeleiden van de president”.

[...]

“Op welke datum bent u overgeplaatst naar de presidentiële garde?”

“Het was in januari 2016. Ik moest eerst de cursus en een aantal missies afronden en daarna werd ik er naartoe gestuurd.”

“Welke cursus heeft u moeten afronden?”

“Het was de commandocursus, die ik heb aangetoond (wijst naar stuk 2).”

“Vertel me over uw werkzaamheden bij de presidentiële garde.”

“De mensen die gestuurd werden om deel uit te maken van de presidentiële bewakingsgarde hadden betere voorbereiding nodig, ontvingen meer training dan gewone politionele eenheden, de functies die we daar hadden was bescherming bieden aan de president wanneer hij uitging, waar dat ook was in het binnenland, de soort bescherming die we boden was commandobescherming genoemd, omdat hij veel beschermingseenheden had, er was een eerste ring van beschermingseenheden en ik maakte deel uit van de tweede ring van bescherming. Mijn groep bestond uit 6 eenheden.” (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 6-7).”

2.4.3. Verzoeker benadrukt dat hij ontslag nam en wijst erop dat talrijke landeninformatie aantoont dat politieagenten een verhoogd risico lopen in Nicaragua. Hij verwijst naar een *“perscommuniqué van de UN human rights office (stuk 3) van 29 augustus 2018”* dat melding maakt van de dood van 22 politieagenten; naar *“een rapport van de GIEI (Grupo interdisciplinario de Expertos Independientes) met de titel Informe sobre los hechos de violencia ocurridos entre el 18 de ab til j el 30 de mayo de 2018 uitgegeven in december 2018 (stuk 4)”* dat de dood van H.M., J.F.A.C. en D.J.M.V. vermeldt; naar de COI Focus van december 2018; naar *“een rapport van de CIDH (Comision Interamericano de Derechos Humanos), Migration Forgada de personas nicaraguenses a Costa Rica, van 8 september 2019 (stuk 5)”*; naar *“een artikel van Al Jazira, Dissident police in Nicaragua: ‘Prisoner or dead man’ van 4 september 2018 (stuk 6)”* dat bericht over een politieman die zich kritisch uitliet ten aanzien van de autoriteiten en in verdachte omstandigheden dood werd gevonden en dat wijst op het risico voor politieagenten die ontslag vragen; naar *“Amnesty International, Instilling Terror: From lethal Force to Persecution in Nicaragua, p. 21, stuk 7”*. Verzoeker betoogt dat uit gezaghebbende bronnen (Amnesty International, CIDH) blijkt dat *“het louter ontslag vragen op zich een persoonlijk en aannemelijk risico op vervolging inhoudt”*. Hij benadrukt dat, hoewel verweerder twijfelt met betrekking tot de omstandigheden en het moment van zijn ontslag, aan het bestaan van zijn ontslag niet getwijfeld wordt. Hij besluit dat het profiel van politieman die ontslag vroeg aannemelijk is en dat de aangehaalde informatie aantoont dat *“dit een risico op vervolging inhoudt, risico die dus, ongeacht de twijfels van verwerende partij rond de omstandigheden van het ontslag van verzoekende partij, aannemelijk is”*.

2.4.4. Verzoeker beweert ontslag genomen te hebben als politiemann. In tegenstelling tot wat wordt gesteld in het verzoekschrift kan in de bestreden beslissing niet worden gelezen dat de commissaris-generaal geen vragen heeft over de echtheid van zijn ontslag met name: *“Er dient immers vastgesteld te worden dat er ernstige vraagtekens geplaatst moeten worden bij de schets die u maakt van het einde van uw loopbaan bij de politie”*. Voorts werden verzoekers beweringen over het aanvaarden van het ontslag onderzocht en gemeend dat ook deze niet aannemelijk waren *“Uw verklaringen over of de politie al dan niet uw ontslag aanvaardde zijn allerminst consistent”*.

2.4.5. Het beeld dat verzoeker tracht te schetsen van het einde van zijn loopbaan bij de politie komt inderdaad niet geloofwaardig voor en is strijdig met de neergelegde documenten.

Verzoeker legt weliswaar een ongedateerde brief voor die hij zou hebben geschreven, doch nergens blijkt dat hij deze ooit heeft verstuurd, werd ontvangen en beantwoord door de Nicaraguaanse politie. Het bewijs dat verzoeker wel neerlegt kan slechts aantonen dat verzoeker wel nog werkzaam was voor de politie in oktober 2018 terwijl verzoeker beweert in september alle werkzaamheden gestopt te hebben. Uit de drie door verzoeker neergelegde loonbriefjes, van de maanden juli, augustus en oktober, blijkt dat verzoeker nog steeds tewerkgesteld was bij de politie. Verzoekers verklaring dat het loonbriefje van oktober in feite de maand september betreft omdat verzoeker met een maand vertraging werd uitbetaald (notities 1, p. 16), kan niet overtuigen, nu er letterlijk op het loonbriefje in kwestie staat dat het de periode oktober betreft. Bovendien dient vastgesteld te worden dat verzoeker volgens het loonbriefje ‘oktober’, dat volgens zijn verklaringen de maand september betreft, evenveel verdiende in de maand september als in de andere twee maanden, en dit terwijl hij geen volledige maand, maar slechts tot 23 september 2018, gewerkt zou hebben. Verzoekers loonfiches kunnen zijn verklaringen niet aantonen.

2.4.6. Daarnaast zijn de verklaringen van verzoeker en zijn niet strijdig. Zo situeerde verzoeker zijn laatste werkdag bij de politie op 23 september 2018, terwijl zijn nicht, E.M.P.G., tijdens haar persoonlijk onderhoud tot viermaal toe verklaarde dat verzoeker tot november 2018 bij de Nicaraguaanse politie werkte (notities nicht, p. 7, p. 11, p. 13-14). Verzoeker is dan in december naar Europa vertrokken.

Waar verzoeker in het verzoekschrift volhardt in zijn verklaringen over zijn laatste werkdag en erop wijst dat zijn nicht sinds jaren in België woont en dat zij zich moet hebben vergist of dat niet is uit te sluiten dat *“deze soms onnauwkeurig opgesteld worden en dat iemand na het indienen van zijn ontslag nog een tijd betaald wordt”* doet dit geen afbreuk van voorgaande vaststellingen. Er kan immers niet worden ingezien dat verzoeker nog wordt betaald indien zijn ontslag reeds was aanvaard en zeker niet dat er vergissingen optreden wanneer het ontslag, zoals verzoeker beweert, bijzonder controversieel is.

2.4.7. De vaststelling dat verzoeker nog in dienst was toen hij naar België kwam, kan voorts ook blijken uit verzoekers verklaringen inzake de aanvaarding van het ontslag. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde hij dat zijn ontslag geweigerd werd door de politie (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het CGVS verklaarde dat hij anderzijds tot op vandaag niet weet wat de politie heeft beslist over zijn ontslag, meer bepaald of verzoekers ontslag al dan niet aanvaard werd en of het desgevallend een eervol dan wel oneervol ontslag zou zijn (notities 1, p. 17). Hoewel verzoeker aangaf dat hij constant werd opgebeld door de politie met de vraag terug te keren in zijn functie en een ontslagprocedure volgens verzoeker normaliter een drie- à viertal maanden in beslag neemt, gaf hij aan dat hij zich niet informeerde naar de uitkomst van zijn ontslagprocedure omdat hij wist dat hij moest wachten tot zij hem informeerden (notities 1, p. 17). Hieruit kan bezwaarlijk blijken dat verzoeker ontslag nam, dat deze werd bevestigd door de politieoverheden en dat hij al dan niet eervol ontslagen werd.

2.4.8. De Raad kan voorts niet inzien waarom verzoeker niet naar behoren zijn administratieve verplichtingen inzake zijn tewerkstelling zou vervullen. Nog minder is aannemelijk dat hij zich niet informeert naar de status van de procedure te meer hij werd opgebeld door de politie. Waar verzoeker nog stelde dat de politie aan het wachten was op verzoekers beslissing of hij definitief niet zou terugkeren in zijn functie (notities 1, p. 17), is dit strijdig met zijn bewering dat hij ontslag omwille van gezondheidsredenen en familiale redenen had aangegeven en nog minder dat hij duidelijk had gesteld dat hij niet zou terugkeren in zijn functie ongeacht de beslissing van de politie om zijn ontslag al dan niet te aanvaarden. Vooral indien verzoeker medische en familiale redenen inriep om niet te werken, dan is inderdaad te verwachten dat hij vele telefoontjes kreeg om te weten of hij opnieuw ingeschakeld kan worden in het politiewerkschema. Aldus kan niet worden ingezien dat de politie verzoekers definitieve beslissing nog zou verwachten/afwachten. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoekers niet een andere versie van de feiten. Zo verklaarde zij dat verzoeker dankzij een liefde dat hij had binnen de personeelsdienst een stempel verkreeg ter bevestiging dat hij ontslag nam omwille van zijn gezondheidsproblemen, dat zijn overste akkoord gegaan zou zijn met zijn ontslag met de

waarschuwing dat hij in het oog gehouden zou worden om na te gaan of hij zich aansloot bij de anti-regeringsprotesten (notities nicht, p. 13-14). Deze verklaringen zijn niet geloofwaardig nu niet kan worden ingezien dat een lid van de personeelsdienst op eigen houtje het ontslag van een lid van de presidentiele lijfwacht en TAPIR zou vervalsen wanneer dit zeker niet onopgemerkt kon voorbijgaan. Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift de versie van de nicht dat *“hij hulp heeft gekregen van een vriendin om de gepaste stempel op zijn ontslagkaart te krijgen”* en dat dit juist was om problemen te vermijden bij het verlaten van het land. Hiermee toont verzoeker hooguit aan dat hij een vriendin heeft die bereid is hem aan valse documenten helpen. De vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen en tussen zijn verklaringen en die van zijn nicht ondergraven de waarachtigheid van het door hem voorgehouden verloop van zijn ontslag. Bovendien ondermijnt ook verzoekers manifest gebrek aan interesse in de uitkomst van zijn ontslagprocedure de geloofwaardigheid van zijn beweerd ontslag nu dit wel degelijk een impact kan hebben op zijn toekomstige loopbaan.

Voorts kan ook verzoekers houding niet aantonen dat hij in een ontslagprocedure gewikkeld was. Zo verklaarde verzoeker dat hij niet informeerde naar het standpunt van de politiediensten omdat hij reeds van plan was het land te verlaten en niet terug te keren (notities 1, p. 18). Verzoekers verklaring dat hij zijn personeelsdienst niet zelf kan contacteren omdat hij niet over hun contactgegevens beschikt (notities 1, p. 18) is niet ernstig, nu verzoeker zes jaar voor de Nicaraguaanse politie gewerkt heeft en hij een ontslagprocedure heeft lopen en bovendien beweert aanhoudend door de politiedienst te worden opgebeld (*“Hoe komt het dat u geen contactgegevens heeft van PYC?”*, *“Omdat ik besloten had om geen contact meer te hebbe met mensen die nog deel uitmaken van ingezetenen van de institutie of kantoren ervan tot ik zou vertrekken naar hier waardoor ik niet weet wat die beslissing is geworden.”*, *“Maar het is toch belangrijk voor de inschatting van uw situatie dat u de uitkomst van de beslissing kent?”*, *“Zou u de vraag kunnen herhalen?”*, *“Maar het is toch belangrijk voor de inschatting van uw situatie dat u de uitkomst van de beslissing kent?”*, *“De waarheid, gezien ik hier ben interesseert, het me niet, of ik nu eervol of niet eervol ontslagen ben, maar het zou kunnen dat ze mijn ontslag totaal niet goedgekeurd hebben, omdat er nog politie aan mijn huis, waar wij woonden, langsgaan om te zien of ik er ben. Die willen dat ik terugkeer.”*, notities 1, p. 18). Verzoeker toont hiermee enkel aan dat hij ook zijn beweerde ontslagbrief niet verstuurd heeft nu hij dan wel over de contactgegevens zou beschikken. Verzoekers desinteresse in de uitkomst van zijn ontslagprocedure bij de politie ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van zijn relaas. Uit het feit dat politieagenten bij verzoeker thuis zouden langskomen om te kijken of hij er is, kan voorts niet geconcludeerd worden dat zij verzoeker willen vermoorden of zouden dwingen terug aan de slag te gaan. Het is immers niet onlogisch dat de politie verzoeker komt bevragen indien hij niet verschijnt op het werk.

2.4.9. Bovendien zijn ook de verklaringen op dit punt uiteenlopend tussen verzoeker en zijn nicht. Zo verklaarde verzoekers nicht dat verzoeker haar verteld zou hebben dat de politie in de weken tussen zijn ontslag en zijn vertrek uit Nicaragua hem overal volgde waar hij ook naartoe ging en aan zijn huis stond en dat hij thuis bleef (notities nicht, p. 14), terwijl verzoeker dan weer aangaf dat hij sinds zijn ontslag bij zijn neef is ingetrokken en in die periode geen problemen kende (notities 2, p. 10, p. 12) en dat de politie voor het eerst naar zijn huis is gekomen toen zijn vader hem de audioboodschap gestuurd had, met name op 25 februari 2019, nadat verzoeker Nicaragua reeds had verlaten (notities 1, p. 19-20). De vaststelling dat verzoeker en zijn nicht dergelijke manifeste tegenstrijdige verklaringen afleggen aangaande de bezoeken van de politie doen verder afbreuk aan de waarachtigheid van verzoekers beweringen hieromtrent te meer verzoeker volgens zijn verklaringen reeds in België was toen zijn vader bezocht werd en er dus van kan uitgegaan worden dat dit met zijn nicht besproken werd.

Over de bezoeken van de politie bij verzoekers huis herhaalt verzoeker in het verzoekschrift dat hij verhuisd was, dat *“hij geen bezoeken kreeg voor dat hij het land verliet”* en dat hij zijn vader gevraagd heeft niet meer naar het huis te gaan ten gevolge van deze informatie, als voorzorgmaatregel. Dergelijke laattijdige *“rechtzettingen”* in het verzoekschrift en het bevestigen van een van de uiteenlopende versies, zonder enige uitleg te geven voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, betreffen loutere *post factum* verklaringen die duidelijk na reflectie tot stand gekomen zijn na kennisname van de bestreden beslissing en die derhalve niet worden aangenomen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de politie hem werkelijk zocht, laat staan viseerde.

2.4.10. Verder betoogt verzoeker in zijn verzoekschrift dat niet ernstig is dat wordt *“verwacht dat hij contact zou opnemen met de personeelsdienst van de politie om te weten te komen of zijn ontslag al dan niet aanvaard wordt”* en wijst hij erop dat algemeen wordt afgeraden aan asielzoekers om contact op te nemen met de autoriteiten ten aanzien van wie zij een vrees hebben. De Raad herneemt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij na zijn ontslag herhaaldelijk werd gecontacteerd door de politie, zodat niet kan worden ingezien dat hij bij deze gelegenheid niet informeerde naar de status van zijn

ontslagprocedure. Het betrof dan ook een eenvoudige vraag zonder dat derden dienen tussen te komen. Bovendien kan niet worden aangenomen dat verzoeker de contactgegevens van de personeelsdienst niet heeft en deze evenmin zou kunnen opzoeken, te meer hij verklaart dat een vriendin van hem er werkt. Verzoeker legt geen rekeninguittreksels neer waaruit zou kunnen blijken dat hij voor en na zijn vertrek geen loon meer ontving. Minstens kan herhaald worden dat de vele tegenstrijdigheden en het manifest gebrek aan interesse in de afloop van zijn ontslagprocedure de waarachtigheid ervan zijn ondermijnt.

Inzake de vrees voor gedwongen inlijving bij de Speciale eenheden van de politie in Nicaragua

2.4.11. Daarnaast verklaarde verzoeker te vrezen dat hij gedwongen zou worden opnieuw in dienst te treden bij de Speciale Eenheden en vermoord te zullen worden door de Nicaraguaanse autoriteiten op een zogenaamde spookmissie als represaille omdat hij over confidentiële informatie over de president beschikt (notities 1, p. 14).

Waar verzoeker aanhaalde dat hij zal gedwongen worden opnieuw voor de politie te moeten werken en bevelen te zullen moeten uitvoeren waartegen hij gekant is, kan niet worden ingezien dat de Nicaraguaanse autoriteiten en in het bijzonder de Speciale Eenheden beroep zouden doen op ongemotiveerde personen, laat staan indien dit (on)rechtstreeks de veiligheid van de president kan aantasten.

2.4.12. Ook indien verzoeker gevolgd wordt dan nog blijkt uit zijn verklaringen dat de personeelsdienst hem uitlegde dat hij een opzegtermijn had van 15 dagen, dat de personeelsdienst hem vroeg of hij zeker was van zijn beslissing, dat verzoeker probleemloos zijn uitrusting indiende zoals voorzien na zijn opzegtermijn, en dat hij na zijn laatste werkdag geregeld opgebeld werd met de vraag terug te keren (notities 1, p. 15-18). Hieruit kan geenszins dat blijken dat de Nicaraguaanse autoriteiten verzoeker dwongen terug te keren naar zijn functie. Verzoekers vrees op een spookmissie gestuurd te zullen worden waarbij hij uit de weg geruimd zou worden (notities 1, p. 14) is aldus louter gebaseerd op veronderstellingen en komt voor als strijdig met de belangen van de politiediensten en de veiligheid van de Nicaraguaanse president. Bovendien dient opgemerkt dat ook volgens verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vrees hem er niet van weerhield zijn beweerdelijk opzegtermijn van 15 dagen te eerbiedigen.

2.4.13. Verzoekers vrees om als ontslagnemend politieman vervolgd te worden is dan ook zonder grond nu zijn ontslag niet wordt aangetoond.

2.4.14. De Raad wijst erop dat het louter verwijzen naar een risicoprofiel niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. De Raad benadrukt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en dat daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Inzake het doorgeven van confidentiële informatie aan verzoekers niet in België

2.4.15. Ook wat betreft verzoekers beweerdelijke vrees voor represailles vanuit de politie omdat hij over confidentiële informatie zou beschikken (notities 1, p. 14-15), haalt verzoeker geen concrete elementen aan die hierop wijzen. Vooreerst is verzoekers eenheid een fysieke rapid intervention eenheid en geen eenheid die belast is met (geheime) informatie. Verzoekers eigen verklaringen zijn evenmin coherent. Hoewel verzoeker aanvankelijk verklaarde dat hij gestraft werd door zijn oversten omdat hij ervan verdacht werd informatie over de situatie in Nicaragua doorgegeven te hebben aan zijn nicht (notities 1, p. 14), paste verzoeker zijn verklaringen in zijn tweede persoonlijk onderhoud aan door te stellen dat zijn baas hem verteld had dat hij wist dat hij niets slechts had gedaan en geen informatie had doorgespeeld en dat hij enkel gestraft werd omdat hij het verbod op contact met familieleden in het buitenland met de voeten getreden had en dit zijn eenheid een slecht imago bezorgde in de ogen van de inlichtingendiensten (notities 2, p. 17-18). Hieruit kan bezwaarlijk een vervolging blijken. Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift des te meer vervolging te vrezen *“aangezien hij in het verleden al gestraft werd omwille van het niet naleven van de regels”* en hoewel zijn baas hem inlichtte dat hij wist dat verzoeker geen gevoelige informatie had doorgestuurd, dit wel een zwart punt blijft in verzoekers

persoonlijk dossier waardoor hij al in de vizier is gekomen en nader onderzocht zal worden. Verzoeker stelt echter nergens dat hij over bepaalde 'geheime' informatie zou beschikken of wat dat dan ook zou zijn, nog minder kan ingezien worden dat zijn hiërarchisch meerderen dit niet zouden weten nu zij belast zijn met het inzetten van verzoeker binnen de TAPIR. Bovendien kan ook uit verzoekers verklaringen blijken dat hij tijdens zijn beweerde opzegperiode van 15 dagen de president mocht bewaken en verplicht deelnam aan de ceremonie waarin hem een hogere rang werd toegekend omwille van zijn goede prestaties (notities 1, p. 16). Ten slotte indien verzoeker stelt dat hij geen contact kon leggen met familie in het buitenland dan blijkt wel dat hij een paspoort had gekregen dat enkel nut heeft voor reizen in het buitenland.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat *“de promotie die hij kreeg toegekend was in juli 2018 en de ceremonie pas plaatsvond in september 2018”* en dat helemaal niet onwaarschijnlijk is dat *“de beslissingen tot promotie weken en maanden voor de ceremonie genomen worden”* en *“hij deze promotie niet kon weigeren en aanwezig moest zijn op die dag”*. Hij haalt aan dat uit de door verwerende partij bijgevoegde informatie blijkt dat er 458 leden van de politie tijdens die ceremonie hun promotie gekregen hebben. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift zijn verklaringen herhaalt, verduidelijkt en benadrukt, kan de Raad slechts vaststellen dat deze geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen.

Uit voorgaande kan slechts blijken dat verzoeker duidelijk vertrouwd werd door de Nicaraguaanse autoriteiten. Geenszins kan blijken dat verzoeker ontslag had genomen en dit intussen in overweging zou genomen zijn. Bovendien blijkt uit de berichtgeving van de Nicaraguaanse politie – in tegenstelling tot verzoekers verklaring dat de ceremonie ongeveer 10 à 15 dagen voordat hij zijn ontslag indiende plaatsvond (notities 2, p. 4) – dat deze ceremonie plaatsvond op 12 september 2018 (*“Realizan ascensos en grado en la Dirección de Operaciones Especiales Policiales”* van 12 september 2018), en dus beweerdelijk tijdens verzoekers opzegtermijn van 15 dagen die eindigde op 23 september.

2.4.16. Waar verzoeker anderzijds in zijn verzoekschrift stelt dat hij omwille van veiligheidsredenen niet officieel zijn gewetensbezwaren kon inroepen om zijn ontslag te vragen, nu uit de toegevoegde informatie en zijn verklaringen blijkt dat dit in de Nicaraguaanse context met zekerheid effectieve vervolgingen zou veroorzaken (notities verzoeker 1, p. 14-15) kan dit geheel niet overtuigen. Immers verzoeker verklaarde dat hij zich nooit kritisch heeft uitgelaten ten opzichte van de Nicaraguaanse autoriteiten, wel integendeel. Zo stelde verzoeker dat hij nooit geweigerd had bevelen uit te voeren (notities 1, p. 19), blijkt dat hij daarvoor interessante taken kreeg toebedeeld en gepromoveerd werd. Voorts blijkt ook uit de neergelegde ontslagbrief (voor zover deze ooit verstuurd werd) dat hij gezondheids- en familiale redenen aangaf als reden voor zijn ontslag en gaf hij aan dat hij wachtte tot de situatie in Nicaragua enigszins gekalmeerd was om zijn ontslag in te dienen opdat hij niet van verraad beschuldigd zou worden (notities 2, p. 17). Nog daargelaten dat verzoekers handelwijze minstens zeer opportunistisch was, blijkt hieruit vooral dat verzoekers vertrek uit Nicaragua niet politiek gestuurd was en dat hij ook in het verleden geen politieke handelingen heeft gesteld, wat verzoeker trouwens ook nooit heeft beweerd.

2.4.17. Gelet op voorgaande vaststellingen maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij in de negatieve aandacht stond van de autoriteiten, noch dat hij zonder toestemming Nicaragua verliet. Geenszins kan worden ingezien dat verzoeker zou worden geviseerd door de Nicaraguaanse autoriteiten omdat hij over (niet nader benoemde) confidentiële informatie zou beschikken. De Raad stelt immers vast dat verzoeker zijn ontslag niet aantoot, noch dat dit aanvaard werd noch onder welke vermelding. Voorts is redelijk aan te nemen dat verzoeker zoals alle leden van gewapende krachten, officiële toestemming dient te vragen om een paspoort te verkrijgen en naar het buitenland te vertrekken. Verzoekers paspoort is uitgereikt in mei 2018, ook daarover legt verzoeker niets neer terwijl dergelijke aanvragen en goedkeuringen in zijn bezit moeten zijn.

Verzoeker kon aldus als actief lid van de TAPIR Nicaragua zonder enige problemen en met zijn eigen paspoort met het vliegtuig verlaten op 25 december 2018 (notities 1, p. 11; zie paspoort verzoeker). Dit wijst erop dat verzoeker niet belemmerd werd in zijn plannen, minstens dat hij niet geviseerd, laat staan vervolgd werd door de Nicaraguaanse autoriteiten. Verzoekers legaal vertrek ondergraaft dan ook zijn bewering dat hij represailles van de politie vreest.

Wat betreft de vrees voor de oppositie in Nicaragua

2.4.18. Verzoeker verklaart bij terugkeer naar Nicaragua te vrezes vermoord te worden door de bevolking of door opposanten omwille van zijn tewerkstelling bij de Speciale Eenheden. Verder vreest hij veroordeeld te worden voor de mensenrechtenschendingen waarvan de TAPIR-afdeling van de Speciale Eenheden beschuldigd wordt door mensenrechtenorganisaties.

2.4.19. Nog daargelaten dat het administratief dossier geen informatie bevat over de invloed van rechtse partijen, kan uit verzoekers verklaringen niet blijken dat hij vreest vermoord te worden door de bevolking of door de rechtse politica P.T. omwille van zijn tewerkstelling als TAPIR en lijfwacht voor de Nicaraguaanse president.

2.4.20. Met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de waarschuwing die hij ontving over de plannen van P.T. om hem te vermoorden. Zo gaf verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat hij gewaarschuwd werd door een chef toen hij na drie maanden op het werk naar huis wilde terugkeren en dat deze chef zou gezegd hebben dat verzoeker beter niet naar huis terugkeerde (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl verzoeker bij het CGVS dan weer verklaarde dat hij door een undercover inlichtingenofficier op een motor aan zijn huis werd gewaarschuwd (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 11 juni 2019 (hierna: notities 2), p. 4-5, p. 7). Verder stemmen verzoekers verklaringen over het tijdstip waarop zijn familie verhuisd zou zijn niet overeen met de verklaringen van zijn nicht, E.M.P.G.. Zo verklaarde verzoekers nicht dat zijn familie verhuisd is nadat verzoeker Nicaragua verlaten had, met name op 25 december 2018 (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers nicht E.M.P.G. van 8 april 2019 (hierna: notities nicht), p. 15; notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 13 mei 2019 (hierna: notities 1), p. 11), terwijl verzoeker verklaarde dat hij zijn familie deed verhuizen toen hij de waarschuwing kreeg dat P.T. van plan was verzoeker te vermoorden in juni 2018 (notities 2, p. 5-6). Verzoekers incoherente verklaringen ondermijnen reeds de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen met P.T.. Naast deze waarschuwing door een chef voordat verzoeker naar huis zou gaan, dan wel een undercover inlichtingenofficier bij verzoeker thuis, maakte verzoeker geen andere gebeurtenissen mee in verband met P.T. en heeft hij geen andere concrete aanwijzingen dat P.T. of iemand anders hem zou vermoorden (notities 2, p. 4-7).

2.4.21. De vaststelling dat verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS geen concrete elementen of aanwijzingen aanhaalde dat iemand erop uit is hem te vermoorden – naast de waarschuwing van de inlichtingenofficier – valt bovendien niet te rijmen met zijn verklaring tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud dat personen aan de rechterzijde van het politieke spectrum een foto van verzoeker, die genomen werd tijdens een ceremonie op 12 september 2018 en door de Nicaraguaanse politie op hun Facebookpagina gepubliceerd werd, gebruikt hebben om verzoeker met de dood te bedreigen en hem te zoeken (notities 1, p. 9; zie door verzoeker neergelegde foto van de ceremonie en de Facebookpagina van de Nicaraguaanse politie).

2.4.22. Voorts blijkt verzoeker bijzonder slecht geïnformeerd te zijn over P.T., door wie hij vreest vermoord te worden en van wie hij vreest dat zij tevens zijn familie zou vermoorden (notities, p. 10-11). Zo wist verzoeker niet of P.T. nog steeds vrij rondloopt, kon hij niet met zekerheid stellen of de inlichtingenofficier zijn informatie doorspeelde aan de politie en verklaarde hij niet geprobeerd te hebben om via zijn oversten meer informatie over haar te verkrijgen omdat zijn oversten zich niet interesseerden in beschermingsmaatregelen voor verzoeker of voor zijn familie (notities 2, p. 6-8). Verzoeker verklaarde in dit verband dat hij gewoon moest verder werken en vergeten wat er gebeurd was, dat hij geen wapen kreeg om zich mee te kunnen verdedigen wanneer hij vrij had en dat zijn oversten hem zeiden dat ze de veiligheid van zijn familie niet konden garanderen, dat verzoeker niet de enige politieagent was die bedreigd werd en dat hij bereid moest zijn om te sterven (notities, p. 6, p. 8). Verzoeker blijft bij loutere verklaringen. Er kan echter niet worden ingezien dat de Nicaraguaanse autoriteiten, wanneer zij via hun inlichtingendiensten over objectieve informatie beschikken waaruit blijkt dat opposanten de moord op een elite-politieagent en lijfwacht van de president beramen, deze opposanten zonder meer hun gang konden gaan. Uit objectieve informatie blijkt immers dat opposanten voor minder zware beschuldigingen opgepakt worden (COI Focus “Nicaragua” van december 2018). Hierop gewezen, verklaarde verzoeker “*Wel dat is misschien in de stedelijke gebieden zo, dat mensen worden opgepakt, mensen die naar manifestaties komen, in de landelijke gebieden, waar ik woonde, is de politie niet zo zichtbaar, inlichtingenofficiëren zijn er wel, ze bewaken de boel en houden alles in de gaten.*” (notities 2, p. 9), wat een loutere bewering van verzoeker betreft. Bovendien kan het gegeven dat verzoeker geen wapen mee naar huis kreeg wanneer hij vrij had en dat zijn hiërarchisch meerderen hem zeiden dat ze de veiligheid van zijn familieleden niet konden garanderen, niet aantonen dat de Nicaraguaanse autoriteiten geen andere stappen ondernamen tegen P.T. en haar handlangers.

De vaststelling dat verzoeker amper informatie over P.T. heeft, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen met haar. Voorts blijkt hieruit ook dat verzoeker geheel ongeïnteresseerd is in de oppositie wat dan weer bevestigen kan dat verzoeker niet om 'gewetensproblemen' zijn land verliet. Dat verzoeker zelfs niet probeerde te weten te komen of P.T. nog vrij rondloopt, doet hoe dan ook fundamenteel afbreuk aan de ernst van zijn voorgehouden vrees. Verzoekers verklaringen over de oppositie zijn bovendien niet aannemelijk. Uit de informatie door verzoeker aangebracht kan enkel blijken dat het regime geenszins bedreigd wordt en integendeel snel wordt overgegaan om elk protest in de kiem te smoren (zie stuk 3 bij het verzoekschrift "*UN rights office calls for action to end 'repression and retaliation' in crisis-torn Nicaragua*"). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Nicaragua dient te vrezen dat hij zal worden vermoord of geïntercepteerd door P.T. en haar handlangers. Waar de bestreden beslissing nog stelt dat indien verzoeker beweert dat hij "*in september 2018 uw functie neerlegde* (CGVS E.M.H.C. 1, p. 5)" dan "*dient vastgesteld te worden dat de beweegredenen om u te viseren hoegenaamd niet meer bestaat*" neemt de Raad niet aan dat verzoeker een ontslagprocedure doorliep voor zijn vertrek uit Nicaragua.

2.4.23. Daar waar verzoeker meer algemeen verklaarde dat ook ex-politieagenten geïntercepteerd worden door de bevolking en dat vele ex-politieagenten gedood zijn (notities 2, p. 10), betreft dit een blote bewering. Zo stelt de bestreden beslissing "*Uw verklaringen dat ook ex-politieagenten geïntercepteerd worden door de bevolking en dat vele ex-politieagenten gedood zijn* (CGVS E.M.H.C. 2, p. 10), *staat u geenszins en strookt niet met uw latere verklaring dat ontvoeringen van (familieleden van) politieagenten altijd als doel hadden om de politieagent de regering te laten chanteren. Uw verklaring dat politieagenten in Nicaragua gevaar lopen wanneer ze over straat lopen* (CGVS E.M.H.C. 1, p. 10), *staat u dan weer enkel aan de hand van voorbeelden van politieagenten die tijdens hun dienst om het leven kwamen. U haalt aan dat een collega van u, H.M., tijdens een protestactie gedood werd* (CGVS E.M.H.C. 1, p. 10). *Volgens het persbericht van de Nicaraguaanse politie werd H.M. vermoord door orde versturende vandalen toen de Speciale Eenheden de orde probeerden te herstellen en wegblokkades uit de weg ruimden* (zie administratief dossier). *Ook de man op het door u neergelegde stuk 8 was in functie op het ogenblik dat hij gedood werd zoals u afleidt uit het uniform dat hij droeg* (CGVS E.M.H.C. 1, p. 10; zie stuk 8). *Dat de man in het door u neergelegde stuk 9 een politieagent is die gevangengenomen en verbrand werd toen hij naar huis ging* (CGVS E.M.H.C. 1, p. 10), *stemt niet overeen met de informatie die de Nicaraguaanse politie zelf verspreidde, met name dat F.R.A.P. en A.F., vermoord en in brand gestoken werden door misdadigers toen gemeentewerkers samen met de nationale politie en bewoners schoonmaakwerken uitvoerden en obstakels en barricades uit de weg aan het ruimen waren. Uit een artikel over het gerechtelijk proces tegen de daders blijkt dat F.R.A.P. en A.F. gemeentewerkers waren die op dat moment de door de demonstranten afgezette straten aan het schoonmaken waren* (zie administratief dossier).

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift nog naar een "*perscommuniqué van de UN human rights office (stuk 3) van 29 augustus 2018*" dat melding maakt van de dood van 22 politieagenten doch hieruit blijkt net dat de oppositie op een verontrustende wijze wordt behandeld. Er staat evenmin bij in welke omstandigheden de 22 agenten werden gedood doch er kan niet blijken dat zij buiten hun dienst individueel geïntercepteerd werden. Het *rapport van de GIEI (Grupo interdisciplinario de Expertos Independientes) met de titel Informe sobre los hechos de violencia ocurridos entre el 18 de abril y el 30 de mayo de 2018 uitgegeven in december 2018 (stuk 4)*" zou volgens het verzoekschrift de dood van H.M., J.F.A.C. en D.J.M.V. vermelden. De Raad stelt vast dat dit hetzelfde incident betreft als reeds door verzoeker aangegeven (CGVS E.M.H.C. 1, p. 10).

Verzoeker meent voorts dat hij een risico loopt bij een terugkeer omdat hij ontslag nam en verwijst hierbij nog ook naar de COI Focus van december 2018 en "*het CIDH rapport (Comision Interamericano de Derechos Humanos), Migration Forzada de personas nicaragienses a Costa Rica, van 8 september 2019 (stuk 5)*" waarvan de vertaling bij aanvullende nota van 22 juli 2020 wordt bijgevoegd en "*een rapport van*; naar "*een artikel van Al Jazira, Dissident police in Nicaragua: 'Prisoner or dead man' van 4 september 2018 (stuk 6)*" en het rapport van "*Amnesty International, Instilling Terror: From lethal Force to Persecution in Nicaragua, p. 21, stuk 7*". Echter zoals hoger aangehaald kan niet blijken dat verzoeker ontslag nam. Voorts kan vastgesteld worden dat verzoeker niet politiek bekend is, noch dat hij zich ooit enigszins kritisch uitte tegen de overheid. Verzoeker is naar België gekomen om familiale en medische redenen. In deze rapporten wordt bericht over een oudere politiemannen die zich kritisch uitlieten ten aanzien van specifieke opdrachten en in verdachte omstandigheden de dood vonden.

De door verzoeker neergelegde informatie en foto's van vermoorde politieagenten, alsook de informatie toegevoegd aan het administratief dossier beschrijven voorts enkele gevallen van politieagenten die tijdens hun dienst om het leven kwamen (notities 1, p. 10).

De Raad betwist niet dat er zekere risico's verbonden zijn aan de uitoefening van de job van politieagent, deze zijn inherent aan de functie. Dit toont echter geenszins een persoonlijke vrees voor vervolging of risico op ernstige schade aan. Overigens geeft de Nicaraguaanse politie geenszins blijk te vrezen dat haar werknemers vervolgd zouden kunnen worden, nu de Nicaraguaanse politie zelf duidelijk herkenbare foto's van agenten van de Speciale Eenheden, inclusief naam en functie, op haar eigen website en op haar Facebookpagina publiceert (zie door verzoeker neergelegde foto van de ceremonie en de Facebookpagina van de Nicaraguaanse politie). Verzoeker toont hoe dan ook met geen enkel objectief stuk aan dat ex-politieagenten door de bevolking worden gevisieerd, laat staan dat hij concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk door de bevolking zou worden vervolgd.

2.4.24. Verder valt verzoekers gedrag niet te rijmen met zijn voorgehouden vrees voor de bevolking in het algemeen en door P.T. in het bijzonder. Immers blijkt dat verzoeker op zijn Facebookprofiel 'J.M.H.C.' talrijke duidelijk herkenbare profielfoto's van zichzelf publiceerde gedurende de hele periode vanaf het uitbreken van de massale protesten in Nicaragua op 18 april 2018 tot aan zijn vertrek uit Nicaragua op 25 december 2018 (zie verzoekers Facebookprofiel, toegevoegd aan het administratief dossier). Hoewel verzoeker zijn eerste voornaam aanpaste van E. naar J. (notities 1, p. 4), bleef hij wel zijn tweede voornaam en twee familienamen gebruiken en bleef zijn volledige naam nog steeds in de URL van zijn Facebookprofiel (zie verzoekers Facebookprofiel, toegevoegd aan het administratief dossier). De vaststelling dat verzoeker herkenbare foto's van zichzelf publiceerde onder zijn eigen naam en daarnaast ook aangaf dat hij in León woonde is niet te verzoenen met zijn vrees geïdentificeerd te worden als lijfwacht van de president aan de hand van foto's van verzoeker in functie, die gepubliceerd geweest zijn op het internet (notities 1, p. 10, p. 12).

2.4.25. Gelet op voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk te zullen worden vermoord door de bevolking, dan wel door de rechtse politica P.T., omwille van zijn tewerkstelling als lijfwacht voor de Nicaraguaanse president.

2.4.26. Waar verzoeker nog stelde dat hij vreest ten onrechte veroordeeld te worden voor de mensenrechtenschendingen waarvan de TAPIR-afdeling van de Speciale Eenheden door mensenrechtenorganisaties beschuldigd worden (notities 1, p. 14-15), betreft dit een louter veralgemeende hypothetische vrees, die hij bovendien met geen enkel objectief element aantoonde. Zoals verzoeker zelf aangaf is de TAPIR een eenheid die belast is met het bestrijden van zware criminaliteit en drugvervolging. Bezwaarlijk kan gesteld worden dat dit niet in het belang is van de burgers.

Hoe dan ook zelfs indien de daders van mensenrechtenschendingen binnen de politie en paramilitairen voor het gerecht gebracht zouden worden en veroordeeld zouden worden, kan niet ingezien worden waarom men instellingen in zijn geheel zou veroordelen in plaats van de individuen die de mensenrechtenschendingen effectief begaan hebben. Dat verzoeker onterecht veroordeeld zou kunnen worden voor mensenrechtenschendingen die hij niet begaan heeft, is dan ook een loutere veronderstelling. Zoals hoger gesteld is verzoeker vrijwillig toegetreten tot de Nicaraguaanse politie en heeft hij gekozen voor een speciale intensieve eenheid, hieruit kan slechts een doorgedreven toewijding blijken die duidelijk werd opgepakt door de bevoegde diensten die hem als lijfwacht van de president aanstelde en promoveerde in september 2018. Nergens kan blijken dat verzoeker in het kader van zijn werk tegen zware criminaliteit en drugvervolging zelf misdaden dient te plegen.

2.4.27. Gelet op voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Nicaragua problemen zou kennen met de bevolking, P.T. of de Nicaraguaanse autoriteiten, noch dat hij ten onrechte zou veroordeeld worden voor mensenrechtenschendingen. Verzoeker maakt zijn nood aan internationale bescherming geenszins aannemelijk.

2.4.28. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het verwijzen naar algemene informatie en rapporten, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkings- en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.29. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Gelet op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst aan te tonen een “reëel risico” te lopen. Het risico op ernstige schade moet echt en specifiek zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch zoals gesteld in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet (HvJ van 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, C-465/07, § 32). Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “*M'Bodj t. Belgische Staat*”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat uit “*artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*” (punt 33).

2.5.2. De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, “*F.G. e.a. / Sweden*”, §§ 111-112). In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, “*J.K. e.a. / Sweden*”, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “*Saadi v. Italy*” ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in “*F.G. v. Sweden*” ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*” (zie EHRM van 17 juli 2008 nr. 25904/07, “*NA. / The United Kingdom*”, § 110; EHRM van 20 januari 2009, nr. 32621/06, “*F.H. v. Sweden*”, § 102; en EHRM van 29 April 1997, nr. 24573/94, “*H.L.R. / France*”, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (“*§ 81 The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see “Salah Sheekh v. the Netherlands”, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; “Chahal v. the United Kingdom”, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and “Hilal v. the United Kingdom”, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*”). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM van 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM van 4 december 2008, nr. 20113/07, “*Y./Rusland*”, § 79; EHRM van 28 februari 2008, 37201/06, “*Saadi/Italië*”, § 131; EHRM van 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “*Mamatkulov en Askarov/Turkije*”, § 73; EHRM van 26 april 2005, nr. 53566/99, “*Muslim/Turkije*”, § 68).

2.5.3. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Uit de COI Focus blijkt dat de repressie in sterke mate is uitgegroeid doch dat vooral personen met een specifiek profiel in de aandacht komen van de autoriteiten. Zoals reeds werd geoordeeld kan noch uit de elementen van het administratief dossier noch uit het verzoekschrift blijken dat verzoeker in de negatieve aandacht stond van de Nicaraguaanse autoriteiten.

2.5.4. Wat de verwijzingen in het verzoekschrift naar citaten uit algemene rapporten en krantenartikelen betreft – “*UN News Service, UN rights office calls for action to end 'repression and retaliation in crisis-torn Nicaragua, 29 August 2018'*”; “*Al Jazira, Dissident police in Nicaragua: 'Prisoner or dead man' van 4 september 2018'*”; “*Amnesty International, Instilling Terror: From lethal Force to Persecution in Nicaragua, 2018'* en de COI Focus “*Nicaragua*” van december 2018; COI Focus van december 2018 en het CIDH rapport (Comision Interamericano de Derechos Humanos), *Migration Forzada de personas nicaragienses a Costa Rica, van 8 september 2019 (stuk 5)*” waarvan de vertaling bij aanvullende nota van 22 juli 2020 wordt bijgevoegd – hebben deze bronnen betrekking op anti-regeringsprotesten, repressie van opposanten en mensenrechtenschendingen.

Het betreft informatie over de algemene veiligheidssituatie in Nicaragua met betrekking tot de protesten, die begonnen in april 2018. Deze rapporten liggen volledig in de lijn van de informatie weergegeven in de aangehaalde COI en de hierboven uiteengezette motivering. De door verzoeker aangebrachte bronnen tonen dan ook niet aan dat voornoemde informatie foutief is, onvoldoende of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, noch dat deze niet langer actueel zou zijn.

2.5.5. De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten door verzoekende partij neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Nicaraguaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.5.6. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Nicaragua geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Nicaragua beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beweert dit ook niet.

2.5.7. De Raad meent dat indien in Nicaragua geen gewapend conflict kan worden vastgesteld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, de hoge graad van geweld tot grote voorzichtigheid noopt. Uit voormelde COI Focus “*Nicaragua*” van december 2018 blijkt duidelijk dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt.

2.6. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de procedure met volle rechtsmacht beperkt tot het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, wat *in casu* ook is gebeurd.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK